

Dostoyevsky Fyodor

Vieras rouva

Федор Достоевский

Vieras rouva

«Public Domain»

Достоевский Ф. М.

Vieras rouva / Ф. М. Достоевский — «Public Domain»,

© Достоевский Ф. М.

© Public Domain

Содержание

VIERAS ROUVA	6
Конец ознакомительного фрагмента.	12

Dostoyevsky F. M.

Vieras rouva

F. M. DOSTOJEVSKI

Fedor Mihailovitsh Dostojevski (1821-1881) on Venäjänkirjallisuudessa syvin ihmissielun tutkija. Hän on hämmästyttävällä tavalla paljastanut ja analysoinut sairaan ja särjetyn sielun. Kaikkeinmieluummin hän kuvaa teoksissaan sairasta psyykeä, kaksinaisuudenrepimää ihmistä, jonka salaisimmatkin sielunvireet hän pystyy yötä elämään ja mestarillisesti ilmaisemaan. Keskeinen asema hänenteoksissaan on vuoropuheluilla, jotka usein huipentuvat ripinomaisiksi tunteiksi.

Dostojevski syntyi Moskovassa sotilasinsinöörin poikana. Hän itsekin valmistui samalle uralle, mutta jo vuoden kuluttua valmistumisestaan omisti koko elämänsä kirjalliselle toiminnalle. Salaiseen seuraankuulumisen vuoksi hänet vangittiin, tuomittiin kuolemaan, ja vastamestauslavalla luettiin Nikolai I:n armahduskirje, jossa tuomiomuutettiin pakkotyöksi Siperiassa. Siperiasta palattuaan hän julkaisi romaaninsa "Muistelmia kuolleesta talosta" ja "Sorrettuja jäsolvattuja". Suurinta huomiota herätti hänen romaaninsa "Rikos jarangaistus", joka käsittelee rikollisen sielunelämää.

Jo eläessään Dostojevski saavutti suurta mainetta. Hänen vaikutuksensa ulottuu myös Länsi-Euroopan ja Amerikan kirjallisuuteen.

VIERAS ROUVA

– Ettekö tahtoisi olla niin hyvä, herraseni, saanko pyytää...

Kulkija säpsähti ja katsoi jokseenkin pelästyneenä supiturkkiseen herraan, joka oli niin muutta mutkitta puhutellut häntä keskellä katuakaddeksan aikaan illalla. Sehän on tietty: kun Pietarissa joku herrapuhuttelee toista, hänelle aivan tuntematonta herraa yhtäkkiä kadulla, niin toinen herra pelästyy ehdottomasti.

Ja niin hän säpsähti ja pelästyi hieman.

– Suokaa anteeksi, että vaivaan teitä, sanoi supiturkkinen, – muttaminä... totisesti en tiedä... suotte kai anteeksi. Kuten näette olenhieman hämmentynyt...

Nyt vasta nuorempi nyörinuttuinen herra huomasi supiturkkisentosiaankin näyttävän hämmentyneeltä. Hänen ryppyiset kasvonsa olivat jokseenkin kalpeat, hänen äänensä värisi, hänen ajatuksensa olivat ilmeisen sekavat, sanat tulivat vain vaivalloisesti hänen suustaan. Saattoi nähdä, mitä hirveitä ponnistuksia häneltä vaati kääntyminen pyyntöineen toisen puoleen, joka kenties säädyltään ja arvoltaan olihäntä alempi – kuinka vaikealta hänestä tuntui, että hänen täytyikään pyyntöineen jonkun puoleen. Lopuksi täytyi itse pyynnön ollajotakin sopimatonta, epämääräistä. Sen täytyi olla omituinen pyyntömiehelle, jolla oli niin muhkea turkki, niin arvokas, moitteetontummanvihreä hännystakki ja sellaisia merkittäviä kunniamerkkejä kuinne, jotka koristivat hänen hännystakkinsa rintaa. Nähtävästi tämäkaikki teki supiturkkisen herran niin levottomaksi, ettei hän, perinhämillään, voinut sitä lopulta enää sietää, vaan päätti hillitä kiihtymystään ja jollakin säädylisellä tavalla hälventää kohtausta, jonka itse oli saanut aikaan.

– Suokaa anteeksi, olen hieman suunniltani, mutta ettehän tunneminua... Suokaa anteeksi, että olen häirinnyt teitä. Olen sitä harkinnut uudestaan.

Sitten hän kohotti kohteliaasti hattuaan ja juoksi edelleen.

– Mutta ei suinkaan, pyydän kohteliaimmin!

Pieni mies katosi kuitenkin pimeyteen ja jätti nyörinuttuisen aivankangistuneena seisomaan paikalleen.

– Mikä kumman otus hän on miehiään? ajatteli nyörinuttuinen. Hänihmetteli kotvan, selvisi sitten kummastuksestaan ja muisti omatasiansa. Hän alkoi kävellä edestakaisin ja katseli edelleen äärettömän monikerroksisen talon porttia. Sumu alkoi laskeutua – tämä ilahdutti hieman nuorta miestä, sillä sumussa hänen kävelynsä herätti vähemmän huomiota, vaikkapa se muutenkin saattoi pistää korkeintaan jonkun toivotonka kaiken päivää samalla paikalla seisoneen ajurin silmiin. – Suokaa anteeksi...

Kävelijä säpsähti jälleen. Supiturkkinen herra seiso i toistamiseen hänen edessään.

– Suokaa anteeksi, että jälleen... hän alkoi, – mutta te, te – olette varmaan hyvä ihminen! Älkää pitäkö minua erityisenä henkilönyhteiskunnallisessa mielessä, vaan suvaitkaa, ihmisenä vain... edessänne, hyvä herra, on ihminen, joka kunnioittavimmin pyytää apua...

– Jos vain voin... kuinka voin palvella teitä?

– Ajattelette kai, että tahdon pyytää teiltä rahaa, sanoi salaperäinen herra. Hänen suunsa vääristyi, hän naurahti hermostuneesti ja vaaleni.

– Mutta, ei suinkaan...

– Ei, näen, että häiritsen teitä! Nähkääs, olen aivan muserrettu, melkein mielettömyyteen saakka; älkää suinkaan uskoko...

– Asiaan, pyydän, asiaan, vastasi nuori mies ja nyökkäsi kehottavastija kärsimättömästi päätään.

– Ah, niin pitkälle on siis tultu! Te huudatte minulle: asiaan – ikään kuin olisin jokin huolimatton lurjus. Olenhan aivan järjiltäni! Miltä minä nyt näytän teistä alennuksessani, sanokaa suoraan!

Nuori mies tuli hämilleen ja vaikeni.

– Saanko kysyä teiltä suoraan: oletteko nähnyt erästä naishenkilöä? Siinä on koko pyyntöni, sanoi supiturkkinen herra vihdoinpäätäväisellä äänellä.

– Erästä naishenkilöä?

– Aivan niin, erästä naishenkilöä.

– Olen, mutta suoraan sanoen, niitä on kulkenut paljon ohitse...

– Juuri niin, vastasi salaperäinen mies katkerasti hymyillen. – Olenhämmentynyt, tahdoin kysyä teiltä jotakin muuta, suokaa anteeksi. Ajattelin kysyä, oletteko ehkä nähnyt naista, jolla on kettuturkki, tumma samettilakki ja musta huntu?

– Ei, sellaista naista en ole nähnyt... luulen, etten ole.

– Niinkö, suokaa sitten anteeksi.

Nuori mies tahtoi kysyä jotakin, mutta supiturkkinen katosi jälleen jajätti maltillisen kuulijansa uudestaan kummastuksiinsa.

– Piru hänet vieköön! ajatteli nyörinuttuinen ilmeisen äkeissään.

Suuttuneena hän kohotti majavakauluksensa ja alkoi jälleen varovaisestikävellä suuren talon porttikäytävän edustalla. Hän oli raivoissaan.

– Miksei hän tule? hän ajatteli. – Kello on pian kahdeksan.

Jokin torninkello löi kahdeksan.

– Ah! Piru vieköön *hänetkin!*

– Suokaa anteeksi!

– Suokaa te minulle anteeksi, että teitä niin... Mutta te juoksitteniin äkkiä tielleni, että aivan pelästyin, puolusteli kävelijärypistäen otsaansa.

– Tulen jälleen luoksenne. Minun täytyy näyttää teistä levottomalta jaomituiselta ihmiseltä!

– Pyydän kohteliaimmin teitä puhumaan ilman tarpeettomia puheenparsiaja kiertelyjä. Enhän vielä tiedä, mitä tahdotte...

– Teillä on kiire? Nähkääs... Tahdon sanoa teille kaiken suoraan, ilman kiertelyjä. Minkäs sille voi! Asiat vievät usein aivaneriluisia ihmisiä yhteen... Mutta näen, että olette kärsimätön, hyvä herra! Siis... muuten en tiedä, kuinka sen sanoisin. Etsin erästä naishenkilöä – olen nyt päättänyt kertoa teille kaiken. Minun täytyynimittäin tietää, minne tämä nainen on mennyt. Kuka tämä nainen on... luulen, ettei teidän tarvitse tietää hänen nimeään, nuori mies.

– No, edelleen!

– Edelleen! Teidän äänensävyne puhuessanne minulle...! Suokaa anteeksi... kenties olen loukannut teitä, kun nimitin teitä nuoreksimieheksi, mutta en tahtonut suinkaan... Lyhyesti, jos tahdotte osoittaa minulle sen ystävällisyyden, että... niin... eräs rouva... tarkoitan, nimittäin, eräs säädyllinen rouva, kunniallisesta perheestä, tuttavapiiristäni – olen ottanut tehtäväkseni – minulla itselleninähkääs ei ole lainkaan perhettä...

– No!

– Asettukaa minun asemaani, nuori mies. Ah, jo taas! Suokaa anteeksi, nimitän teitä aina nuoreksi mieheksi! Jokainen silmänräpäys onkallis... Ajatelkaa: tämä nainen... Mutta ettekö voi sanoa minulle, kuka oikeastaan asuu tässä talossa?

– Jaa... siinä asuu paljon väkeä.

– Niin juuri... Tarkoitan, olette aivan oikeassa, vastasisupiturkkinen herra ja naurahti hiljaa. – Tunnen olevani hiemanhämmentynyt... Mutta miksi sanoillanne on tällainen sävy? Näettehän, myönnän avomielisesti, että olen hieman hämmentynyt. Jos olettepilkallinen, niin olette nyt nauttinut alennustilastani aivankylliksenne... Tarkoitan, käytökseltään hieno nainen, se on: sisällöltään keveähkö anteeksi olen niin hämmentynyt – aivan kuinpuhuisin kirjoista... sisällöltään keveistä kirjoista! Onhanviisastellen keksitty, että Paul de Kock on sisällöltään kevyt, että koko turmelus johtuu Paul de Kockista... sillä...

Nuori mies katsoi säälivästi supiturkkiseen mieheen. Tämä näyttitösiäankin olevan kaksinverroin hämmentynyt. Hän vaikenä, silmäliitoista mielettömästi ja tavoitteli häntä, ilman mitään näkyvää syytä, vapisevin käsin nyörinutun kauluksesta.

– Kysytte minulta, kuka asuu tässä talossa? sanoi nuori mies hiemanperäytyen.

– Niin, täällä asuu paljon väkeä, sanoitte te.

– Täällä, tiedän, täällä asuu myös Sofia Ostafjevna, sai nuori miessanotuksi kuiskaten ja eräänlaisella säällillä.

– No, nähkääs, nähkääs! Onko teillä tarkempia tietoja?

– Vakuutan teille, ei, en tiedä mitään... Päätelin vain teidänkiihtymyksestänne...

– Olen juuri saanut tietää keittäjätereiltä, että hän tulee tänne. Mutta te olette osunut asiaan; tarkoitan, hän ei tule Sofia Ostafjevanluo... hän ei tunne häntä...

– Eikö? No, suokaa sitten anteeksi...

– Teitä ei tämä kaikki näköjään liikuta yhtään, nuori mies! huusiomituinen mies katkeralla ivalla.

– Kuulkaahan, sanoi nuori mies viivytellen, – enhän oikeastaan tiedä, millainen on asemanne, mutta varmaankin teitä on petetty. Sanokaa sesuoraan!

Nuori mies hymyili kehottavasti.

– Me kyllä ymmärrämme toisemme, hän lisäsi ja hän näytti haluavantehdä pienen kumarruksen.

– Te olette voittanut minut! Mutta tunnustan suoraan – niin onlaita... Mutta kellepä sellaista ei tapahtuisi! Olen syvästiliikuttunut osanotostanne. Teidän on tunnustettava, nuorten miestenkesken... en tosin ole nuori, mutta tiedättehän poikamiesten tavat; poikamiesten kesken, tiedetäänhän...

– No niin, tiedetäänhän se, tiedetään! Mutta kuinka voin auttaa teitä?

– Sillä... teidän sentään täytyy myöntää: vierailu Sofia Ostafjevanluona! Muuten en vielä tiedä varmaan, mihin tämä rouva on mennyt. Tiedän vain, että hän on tässä talossa. Mutta kun näin teidän kulkevanedestakaisin – silloin ajattelin... nähkääs, minä odotin tuotarouvaa... tiedän, että hän on täällä – tahdoin tavata hänet jaselittää hänelle, kuinka sopimatonta ja alentavaa... lyhyesti, teymmärrätte minut...

– Hm! No?

– En tee sitä omasta puolestani. Ettehän ehkä luule... Hän on vierasrouva! Mies odottaa Voskressenskin sillalla. Hän tahtoo saada rouvankiinni, mutta hänellä ei ole rohkeutta – hän ei vielä usko... sellaisia kuin ne aviomiehet nyt ovat... (Tässä supiturkkinen mieskoetti hymyillä). Olen hänen ystävänsä. Myönnättehän itsekin, ettenminä, mies, joka ansaitsee jossakin määrin kunnioitusta – minä en voiolla se, jona minua pidätte.

– Tietysti! Ei!

– Niin juuri! Tahdon saada hänet kiinni, olen ottanut sen tehtäväkseni (onneton mies)! Tiedän, että hän on älykäs nuori nainen (hänellä onaina Paul de Kock tyynynsä alla); olen varma, että hän vilahtaahuomaamatta jollakin tavoin ohitseni... Minulle on suoraan sanoenkeittäjätär sanonut, että hän tulee tänne. Tuskin olin sen kuullut, kunsyöksyin hänen jälkeensä kuin mielipuoli. Tahdoin yllättää hänet, olinsitä jo kauan aavistanut, ja sen tähden pyysin teitä... tulettehantänne... te – te – en tiedä...

– No niin, mitä tahdotte sitten?

– Jaa-a! Minulla ei ole kunnia tuntea teitä. En voi tyydyttääuteliaisuuttani kysymällä kuka ja kuinka. Kuitenkin, sallikaa minuntehdä kanssanne tuttavuutta, minua ilahduttaa tämä sattuma...

Vapiseva herra pudisteli lämpimästi nuoren miehen kättä.

– Tämä minun olisi pitänyt tehdä jo aivan alussa, hän lisäsi, – mutta olen unohtanut kaiken sopivaisuuden!

Supiturkkinen ei voinut puhuessaan seistä hetkistäkään paikallaan. Hänvilkuili joka puolelle ympärilleen, tepasteli sinne tänne ja kurottialinomaa kuin hukkuva kätensä kohti nuorta miestä.

– Nähkääs, hän jatkoi, – tahdoin kaikessa ystävytydessä kääntyäpuoleenne... Antakaa anteeksi rohkeuteni... tahdoin pyytää teitämenemään tuolle puolelle, sivukadulle, missä ovat takaportaat. Minäpuolestani asetun tänne etupuolelle, jottemme lyö mitään laimin. Pelkäsin, että hän yksin ollessani pääsisi ohitseni; en tahdo päästäähäntä käsistäni. Jos näette hänet, pidättäkää hänet ja huutakaa... Mutta minähän olen hullu! Nyt vasta näen, miten tyhmä ja sopimaton onehdotukseni!

– Mutta eihän toki! Ei suinkaan...!

– Älkää lainkaan koettako kaunistella! Olen nolo, hämmentyneempi kuin koskaan ennen elämässäni! Aivan kuin seisaisin syytettynä oikeudenedessä! Tahdonpa tunnustaa teille – tahdon olla vilpittömän ja suorateitä kohtaan, nuori mies. Olen pitänyt teitä hänen rakastettunaankin!

– Toisin sanoen, tahdotte yksinkertaisesti tietää, mitä täälläkuljeskelen?

– Te jalo ihminen – hyvä herra, olen hylännyt jo kauas sen ajatuksen, että te olisitte se. En tahdo tahrata teitä sillä luulolla, mutta... antakaa minulle kunniasananne, ettei teillä ole mitään suhdetta?

– No, hyvä, annan kunniasanani, että minulla tosin on "suhde", mutta ei teidän rouvanne kanssa. Muutenhan en tällä hetkellä seisoisikaankadulla, vaan olisin toki hänen kanssaan yhdessä!

– Minun rouvani? Kuka teille on sanonut mitään minun rouvastani, nuorimies? Olen poikamies, minä – tarkoitan minulla on itsellenikinsuhde...

– Puhuitteko aviomiehestä... Voskressenskin sillalla...

– Tietysti, tietysti, olen puhunut itseni pussiin; mutta on olemassamuita siteitä! Teidän täytyy toki myöntää, nuori mies, että eräänlainenluonteen keveys, tarkoitan...

– Niin, niin! Hyvä, hyvä!

– Tarkoitan, etten suinkaan ole hänen miehensä...

– Hyvä on. Mutta sanon teille suoraan, että kun nyt teille kerron, tahdon siten rauhoittaa itseäni, ja sen tähden olen teille niinavomielinen. Olette saattanut minut huonolle tuulelle, ja tehäiritsette minua. Lupaan huutaa teitä, mutta pyydän kohteliaimminteitä jättämään minut tähän paikkaan ja poistumaan. Minä itse odotansamoin jotakuta.

– Kyllä, kyllä, minä poistun, kunnioitan teidän sydämenne kiihkeäkärsimättömyyttä. Ymmärrän sen, nuori mies. Oi, kuinka hyvin nytymmärrän teitä!

– Hyvä, hyvä...

– Näkemiin! Muuten, suokaa anteeksi, nuori mies, minun täytyy vielä kerran... En tiedä, kuinka sen sanoisin... Antakaa minulle vielä sananne, kunnianne ja omantuntonne nimessä, ettette ole hänen rakastettunsa.

– Ah – taivas, herrajumala!

– Vielä kysymys, viimeinen: tiedättekö rakastettunne miehen nimeä... tarkoitan, sen rouvan, johon olette suhteessa?

– Tietysti tiedän. Se ei ole teidän nimenne, sillä hyvä!

– Mutta mistä tiedätte minun nimeni?

– Kuulkaa kerrankin, menkää nyt! Älkää hukatko aikaa: hän voi sillävälin päästä tuhat kertaa käsistänne... Mitä sitten tahdotte? Teidänrouvallanne on kettuturkki ja lakki, mutta minun rakastetullani väljävaippa ja heleänsininen samettihattu... No, mitä vielä tahdotte?

– Heleänsininen samettihattu! Väljä vaippa ja heleänsininen hattu, huusi tungettelevä mies ja tuli heti jälleen lähemmäksi.

– Voi tuhat tulimmainen! – No, kaikkea sitä sattuu... Muuten, mitä puhun! Minun rouvani ei tule tänne!

– Missä hän on – teidän rouvanne?

– Tahdotteko senkin tietää? Mitä se teitä liikuttaa?

– Myönnän, että luulen yhä vielä...

– Hyi, piru! Eihän teillä ole lainkaan häpyä. No, rouvalla on täällätuttavia, kolmannessa kerroksessa, kadulta sisään. No, mitä tahdotte vielä? Täytyykö minun vielä sanoa teille näiden ihmisten nimet?

– Ah, Jumala! Minullakin on tuttavina kolmannessa kerroksessa, ikkunat ovat kadulle, eräs kenraali...

– Kenraali?

– Eräs kenraali. Tahdon puolestani sanoa, kuka hän on, siis kenraali

Polovizyn.

– Että minä!.. Ei, he eivät ole! (Voi perhana, perhana!)

– Eikö?

– Ei.

Molemmat vaikenivat ja katselivat epäillen toisiaan.

– No, mitä minusta noin katselette? huusi nuori mies ja pudistiharmissaan kummastuksensa ja arvelunsa pois. – Herra tuliliikuttuneeksi.

– Minä, minä myönnän...

– Ei, sallikaa, suvaitkaa, emmekö nyt voisi puhua järkevästi.

Selittäkää minulle... kuka teillä on siellä?

– Tuttavako?

– Niin, tuttava...

– No, nähkääs, nähkääs! Näen teidän silmistänne, että olen arvannut...

– Piru vieköön! Mutta ei sentään, perhana! Oletteko sitten sokea? Seisonhan edessänne, en siis ole hänen luonaan. No? Muuten minulle on saman tekevää, puhukaa tai olkaa puhumatta!

Nuori mies pyörähti kaksi kertaa raivoissaan kantapäillään ja huitaisi ilmaa kädellään.

– Minullahan ei ole mitään, sallikaa, hyvänä ihmisenä tahdon kertoa teille kaiken: ensiksikin tuli rouvani tänne yksin. Hän on sukua noille ihmisille, minä en ollut epäluuloinen. Eilen tapasin hänen ylhäisyytensä, hän sanoi jo kolme viikkoa sitten muuttaneensa poistäältä, ja minun rouva... tarkoitan, ei minun rouvani, vaan tuon toisen herran, Voskressenskin sillalla olevan miehen rouva, tämä rouva sanoilleen vielä toissapäivänä hänen luonaan, tässä talossa... Jakeittäjätkin kertoi, että hänen ylhäisyytensä asunnon tässä talossa on vuokrannut eräs nuori mies, eräs Bobynizyn...

– Voi perhana, perhana!

– Hyvä herra, olen hyvin huolissani, minua pöyristyttää!

– Äh – perhana! Mitä minua liikuttaa se, että olette huolissanne japöyristynyt! Ah! Tuolla, tuolla vilahdi jotakin ohitse, tuolla...

– Missä, missä? Huutakaa vain: Ivan Andrejevitsh, silloin tulenjuoksujalkaa...

– Hyvä, hyvä. Voi perhana, perhana! Ivan Andrejevitsh!

– Täällä! huusi Ivan Andrejevitsh ja kääntyi henki kurkussa. – Nomitä? Mitä? Missä?

– Ei, minä vain olen niin... tahdoin tietää – mikä tämän naisen nimion?

– Glaf...

– Glafira?

– Ei, ei aivan Glafira... suokaa anteeksi, en voi sanoa hänen nimeään.

Mies vaaleni tämän sanoessaan kuin palttinaksi.

– Niin, tietysti, ei Glafira, tiedän itse, ettei hänen nimensä ole Glafira, toisenkaan nimi ei ole Glafira. Muuten kenen kanssa hän onsiellä?

– Missä?

– Siellä ylhäällä! Voi perhana, perhana! (Nuori mies oli niin raivoissaan, että saattoi tuskin pysyä paikoillaan.)

– No, nähkääs! Mistä tiesitte sitten, että hänen nimensä on Glafira?

– Hyvä herra, tämä äänensävy!

– Mitä hittoa tahdotte äänensävyistä! Missä suhteessa olette häneen, onko hän kenties teidän vaimonne?

– Ei, tarkoitan, olen naimaton... mutta enhän voinut kunniallistamiestä, joka on pulassa, miestä, joka – en tahdo sanoa – ansaitseekaiken arvon, ainakin on hyvinkasvatettu ihminen, enhän voinut

hätäalinomaan kestittää pelkillä perhanoilla. Te sanotte aina: perhana, perhana! – No niin, perhana! Siinä on teille, ymmärrätekö?

– Teidät on suuttumus sokaissut ja minä vaikenen. Ah, Jumala, kukatuolla on?

– Missä?

Kuului kolinaa ja naurua. Kaksi sievää tyttöä tuli alas portaita.

Molemmat syöksyivät heidän kimppuunsa.

– Oi, Jumala, mitä nuo ovat miehiään. Mitä tahdotte?

– Korjatkaa luunne!

– Oh, ettehan olekaan se, ketä etsimme!

– Vai niin, etsitte joitakin muita? Ajuri!

– Mihin, neitiseni?

– Pakroviin. Istu Annuska, minä saatan sinua.

– Minä istun tälle puolelle. Hei ajuri, antaa mennä.

Rattaat vierivät pois.

– Mistähän he tulivat?

– Oi Jumala, Jumala! Eikö lopultakin olisi parempi mennä ylös?

– Mihin?

– Bobynizynille tietenk...in...

– Ei, se ei käy...

– Miksi ei?

– Minä olisin aivan epäröimättä mennyt ylös, mutta silloin hän sanoojotakin muuta... kääntää asian nurinniskoin, tunnenhan minä hänet! Hänsanoo silloin: hän on tullut tänne ihan tahallaan keksiäkseen minuthuonoilta teiltä; hän lykkää koko syyn minun niskoilleni!

– Menisitte kysymään, onko hän siellä. Mutta te – en tiedä, miksisitten – no, menkää pois kenraalille...

– Mutta hänhän on muuttanut pois.

– Aivan samantekevää, ymmärrätekö? Hän, rouva, on kuitenkin mennysinne, silloin menette tekin sinne – oletteko ymmärtänyt? Olkaa kuinette tietäisi, että kenraali on muuttanut, olkaa kuin olisitte tullutrouvaanne noutamaan, ja niin edelleen.

– Ja sitten?

– Sitten keksitte etsimänne Bobynizynin luota. Hyi perhana, onko tämänihmisen pää...

– Mutta mitä se teitä liikuttaa, keksinkö hänet vai en? Nähkääs, nähkääs...

– Mutta rakas ystävä, mitä sitten? Alatteko taas kuten äsken? Voi hyväisiä. Hapaisette minut, te hullu ihminen, te hassu, te...

– Miksi se sitten kiinnostaa niin teitä? Te tahdotte tietää...

– Mitä tahdon tietää? Entä sitten? Piru vieköön, mitä minä teistä enäävälitän. Voinhan mennä sinne yksinkin. Menkää, korjatkaa luunne, olkaavaruillanne, juoskaa, alkakaa painua...

– Hyvä herra, unohdatte melkein itsenne, huusi supiturkkinen miesepätoivoissaan.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.